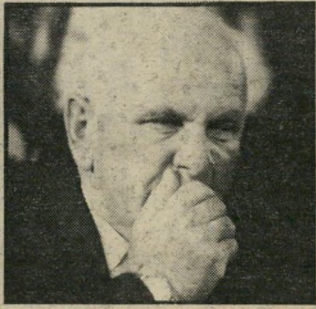

חרות: המישפחה הלוחמת איש ברעהו

מילוא

דקל

קלינור

ריסור

הירושה הכבדה שהשאיר לו שרון. קורמו, שהורח למעשה על-ידי ועדת-כהן, אינו זונח שום הזדמנות להשמיע את ארנס, ואף שלח את „נאמנו” אורי דן להשמיע את שריהביטחון בכלי-התיקשורת בשל „פחדנותו” בכל הנוגע לפרשת טריפולי, והיחלצותו של יאסר ערפאת מהמצור בעיר הצפון-לבנונית. קיימת גם השינאה הגלויה בין דויד לוי ובין חיים קורפו, הרודף עד חורמה את נאמנו של לוי בסניף חרות בירושלים, יהושע מצא.

גם שני ראשי-המועצות הסימפטיים, ח"כ חרות משה קצב (סגן שרהשיכון-הבינוני) ומאיר שיטת רית אינם מכודדים מהמעגל הלוהט

אף תקף את רבין בכנסת על טיפוח „גידול הפרא” הזה, ששמו שרון. כל נאמני ראשי-הממשלה הקודם, מנחם בגין, שונאים את שרון שינאת מוות. יועציו של בגין, אנשים כמו אריה נאור, יהואל קרישאי, דן מרידור, ואחרים הידועים פחות כציבור, מאשימים את שרון בהתמוטטות של מנהיגם. ריעה זאת רווחת ביותר גם בקרב חברים אחרים כסיעה, ובניהם שריהתחכורה, חיים קורפו, וסגן שרההאוצר חיים קורפמן.

גם סגן יו"ר הכנסת, מאיר כהן-אבירדוב, ועמיתו לסיעה, ח"כ יוסף רוב, מתעבים איש את רעהו על רקע סיכוכים בסניף חיפה של

להסתייג כאלגנטיות, נדירה עבורו, מדבריההשמצה הסרייהתקרים של שרון נגד ח"כ יוסי שריד, ונגד מחנההשלום כולו. שוב הצליח אישהדמים להעניק ליריביו בתוך מיפלגתו דמות אנושית, סימפטית כימעט. בהשוואה לשרון כולם נראים מתונים, נבוניםדבר, שקולים. כל אדם שפוי, הרואה את רוני מילוא — אולי אביהטיפוס של צבר מתחרה בשרון, ממש מתפלל למען מילוא.

זאת היא מעין מלכודת פתאים, שגם חכמים אינם יכולים להתחמק ממנה לאורך זמן.

פרשת שרון חשפה שוב את מעגל השינאה ההדרית בתוך חרות. כנראה שלא רק לשותפיהם במפלגה הליברלית יש מנופול על

וכשאתילה עריין אינו מכפרות על חלקו בהחרבת ימית. יחס זה בא השבוע לידי ביטוי גלוי, בוטה מאוד. גאולה כהן וחבריה לא הותפעו מהעובדה ששרון העריף למחות על „קיפוחו” בתוך תנועת-החרות, גם במחיר הערות מהצבעה על נושא כלי-צדק עקרוני עבורם. כמו ההתנחלויות בגדה.

אנשי התחייה התבטאו במרירות רבה נגד שרון, המציג את עצמו כחסידה הגדול של ארץ-ישראל השלימה. הוא בראש ובראשונה מסור בלב ובנפש לאריאל שרון, אמר השבוע ח"כ חנן פורת. גאולה כהן לא כחלה בכיטוים חריפים ביותר, שהופנו לעבר שרון. שוב הצליח שרון להבקיע שער עצמי, ברגע שבו הוא נראה מסוכן ומלאיתנופה. הוא צבר לעצמו הרבה

התפרצותה של ח"כ גאולה כהן נגד השר אריאל שרון לא היתה צריכה להפתיע איש. ניבא זאת העולם הזה (12.10.83) לפני יותר מחודש, כאשר כתב:

„גם שרון, שכלייהתיקשורת האמי ריקאיים מתייחסים אליו בתיעוב גלוי, הגיב ריגשית נגד האמריקאים. בתחייה אין רואים בכך תופעה כנה או רצינית. שרון ישנה את עורו כהתאם לנסיכות.

ציפור

מגן

הזה של האיכה ההדרית. שיטתית כזו בכל ליבו לדויד לוי „הדמוגוג”, ובאחרונה אף נקט ביוזמות פרלמנטריות נגד שר השיכון, שיטתית, שהיה רוצה מאוד בשוכו של עזר וייצמן לחרות, שוטם באותה מידה גם את שרון. אשר לקצב, הוא אומנם עובד עם לוי, אבל השר שלו הוגה כלפיו קינאה מרה עד מאוד. רוב העיתונאים מייחסים, ובצדק, את רוב הישגי המישור לקצב. אין צורך לומר שלוי מתקומם בכל ליבו נגד התרמית הזאת, ומנסה, בעזרת נאמניו, להמעיט את רמותו של קצב, אחר מחכ"י חרות האמינים ביותר. כך משתוללת בסיעת חרות שינאת הכל בכל. חיים ברעם ■

תנועת-החרות. השניים אינם מרכיבים זה עם זה, אבל כהן-אבירדוב מנצל כל הזדמנות על כסיהיו"ר כדי לזנוף ברום באורח חריף, ואפילו משפיל. יורם ארידור, שרההאוצר המתפטר, מלא רגשות מרים כלענה. ארידור נוטר ליושו, יגאל כהן-שכנר, למשה ארנס, שנזח אותו, וליצחק שמיר, שגרם לפיטוריו למעשה, ימים אחרים אחרי שנלל אותו כממשה החדשה. ארידור מסוכסך, כמובן, גם עם כל שרי הליברלים. שלושת השרים המובילים — יצחק שמיר, משה ארנס ויגאל כהן-אורגד — שונאים את שרון. שריהביטחון התלונן לא פעם על

שוונא את

ארה, אחרי שנפל קורבן ל-„סוון” חדש, שהכינו עבורו אריה דולצין והציונים-סוציאליסטים בוועדה-הפועל הציוני. מרכז חרות הריע לו, ראשי הממשלה ואיביו האחרים בממשלה התחילו להויע בחוסר-נחות בולט. אבל חזקה על שרון, שור נוגח מועד לפרענות, שהוא יבזבז את האשראי הזה במהירות האפשרית. הוא הכשיל את חבריו בהצבעה חסרת-חיבות, אך יוקרתית, גרם אפילו לחסיד-שוטה כמו ח"כ יוסף רוב למתוח עליו ביקורת פומבית.

יו"ר סיעת הליכוד, ח"כ רוני מילוא, החליט לנצל את ההזדמנות עד תום. אחרי הכל, שרון הוא יריבו הקשה ביותר במירוץ שלו לתפקיד יו"ר מזכירות תנועת-החרות. מילוא מיהר לכלייהתיקשורת, „ליכלך” על שרון בשכל רב, תוך הבעת אהדה לאיש ול„זכויותיו”. הוא אפילו הרגיש את עצמו די חזק כדי

שינאה אישית קשה, המעכירה את האווירה, ומשפיעה גם על מהלכים פוליטיים חשובים, ואף גורללים. ידועה לכל האיכה בין ראשי הממשלה, יצחק שמיר, וסגנו, שרהשיכון-הבינוני, דויד לוי. שמיר רואה בלוי „חצוף” מובהק, המנסה „לקפוץ מעל לקורקבו שלוי”. לוי סבור ששמיר מקפח אותו, מסית בו את כלייהתיקשורת, כזו, בין השאר גם על רקע ערתי.

אבל האיכה הזאת ממש מחווריה לעומת השינאה האמתית שיין מקורבי שני הניצים. חבריההכנסת מיכה רייסר, ומיכאל קליינר, נושאי-כסיו של דויד לוי, מתעבים בכל ימים את אנשי שמיר, הח"כים מיכאל דקל ורוני מילוא. בעיקר בולטת השינאה האמתית שלהם למילוא, הנראה בעיניהם כאישיתככים חסר-מעצורים. העובדה שמילוא הצליח לגבור עליהם בכל המאבקים התנועתיים, ושהוא בחר בסיו המוצלח יותר, עוד שופכת שמן משלה על מדרת האיכה.

קצב

הם רוחשים לו אהדה מסוימת. כקורבן לרדיפות של השמאל הישראלי, ומקווים להיעזר בו בכל הקשור לעירור התנחלויות חדשות בגדה, אבל היחס הזה מהול בחשד, אפילו בטינה. באורה אירוני ניתן לומר שאפילו זכויותיו הרבות של שרון בצברה

כהן-אורגד

ארידור

שיטתית

אבל בכך לא סגי. גם נאמנו של שרון, ח"כ דויד לוי, ואת שני תומכיו, רייסר וקליינר. מגן מרכב כשינאה נוראה גם על שרהתיקשורת, מרדכי ציפורי, שנעץ סכין בגבו של שרון בתקופת השיא של מילחמת-לבנון. גם שרון מדבר על ציפורי בחמת-ירצה. בשיחה עם העיתונאי גידעון רייכר בתוכנית המצויינת של הטלוויזיה הלימודית, ערב חדש, דיבר שרון בשצף-קצק על „דברי ההבל והאיוולת של האיש הזה”, חברו לקאבינט, ציפורי.

ציפורי עצמו אינו טומן את ידו בצלחת. הוא מרכב לעקוק את המערך, על שהעניקו בשעתם לשרון תפקיד-מפתח כיועצו של יצחק רבין, והשבו